

Glück Ilona Unokatestvérével, Weisz Klárával

1918 körül, hat-hétéves kormomban készült rólam és Klári unokatestvéremről ez a kép. Itt már túl voltam a kopasz időszakon, göndör hajam volt, és nagy masnit raktak bele - akkor ez volt a divat. Klárinak is ekkora masnija volt, pedig itt ő már elmúlt 15 éves. "Klári és Ilonka" - ez áll a kép hátulján. Apukám szólított engem Ilonkának, de nekem ez hosszú volt, nem szerettem így a nevemet. Mikor diák lettem, mondtam, elég az nekem, hogy "Ila", ilyen röviden, és átalakítottam

magamat Ilának. De jópofa, nagyon eleven kislány voltam én, ezt mesélték: minden érdekelt, mindenre odafigyeltem.

A fényképész kislánykoromban mindig teniszütőt adott a kezembe, mert nagyon szerettem volna teniszezni, de erre később is csak egy-két alkalommal volt lehetőségem. Amúgy sportoltam - úsztam, atletizáltam, eveztem -, de a tenisz nagyon drága volt. Akkoriban nem a síelés, hanem a tenisz volt a legdrágább sport. Új-Szegeden gyönyörű, parkos, hálóval elkerített teniszpályák voltak, ahova a jómódúak iratkoztak be, mert ott többet kellett fizetni: teniszpálya bérlet, labda meg ruha is kellett.

Klári édesanyám legidősebb nővérének, Emíliának a lánya volt. Mili néni Arad-Pankota mellett került férjhez egy férfiszabóhoz - a családuk tele volt szabókkal -, és még a háború előtt halt meg természetes halállal. Nem volt olyan nagyon öreg, hetven év körül volt, de akkor az is nagyon nagy dolognak számított. Két fia volt és Klári, a lánya. Az egyik fia, dr. Weisz István Békéscsabán volt ügyvéd; családos volt, született egy kisgyereke is. 1944-ben elhurcolták családotul, eltűntek, semmit nem tudtunk meg róluk. Mili néni kisebbik fia, Weisz Mihály férfiszabó lett, mint az édesapja. Még a háború előtt megnősült, és született két ikerlánya. Misi a családjával még el tudott menekülni Izraelbe, de hogy ott mi lett velük, nem tudom, mert a háború után csak innen-onnan, szóbeszédből lehetett megtudni, ki hova menekült.

Amikor kicsi voltam, Klári unokatestvérem sokat vendégeskedett nálunk. Szeged nagyvárosnak tűnt neki Pankotához képest, ahol ő és a családja éltek. Én is sokszor nyaraltam náluk Arad-Pankotán. Életemben először Aradon voltam zenés-táncos kávéházban, egy újságíróklubban, aminek még kerthelyisége is volt. Mindig nagyon szerettem táncolni, ez volt a mániám. Kicsi koromban táncosnő akartam lenni, de a nagymamámnak ez nem tetszett, azt mondta, ilyet még mondani sem szabad.

Később, amikor Klári már felnőtt és férjhez ment, Nagyszalontára költöztek. Ott is gyakran jártam egészen tizenhat-tizenhét éves koromig. Anyukámnak több unokatestvére élt Szalontán, egyiküknek péksége volt - ő volt az egyetlen pék a családban. Nagyszalonta egy kis lapos alföldi városka, de nagyon kedves volt nekem. Kláriéknak szép otthonuk volt a főtéren, a Csonka-torony éppen a házuk mellett állt. Orvos volt a férje, nagyon szépen éltek, és egy kisfiuk is volt, aki pár éves lehetett, amikor jött a deportálás. Ők is elpusztultak, mind a hárman eltűntek.